

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXX.

V Ljubljani 21. kimovca 1877.

List 38.

Sporočilo bratovščine presv. Reš-njega Telesa za leto 1876/77.

(Konec.)

77. *Stopiče*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 štolo za litanije.

78. *Šmarjeta pri Klevevžu*: 1 obhajilno burzo, 2 obhajilni štoli, 6 korporalov, 6 pal, 24 purifikatorjev, 12 rutic.

79. *Toplica*: 2 albi, 6 humeralov, 2 cingula, 6 korporalov, 6 pal, 24 purif., 12 rutic.

80. *Čermošnice*: 6 korporalov, 6 pal, 24 purifikatorjev, 12 rutic, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

81. *Prečina*: 1 koretelj, 1 obhajilno burzo, 1 štolo, 6 korporalov, 6 pal, 24 purif., 12 rutic.

82. *Semič*: 1 mašni plašč, 6 korporalov, 6 pal, 24 purif., 12 rutic.

83. *Metlika*: 2 altarni blazinici, 1 štolo za litanije.

84. *Černomelj*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

85. *Podzemelj*: 1 mašni plašč.

86. *Vinica*: 1 burzo za obhajila, 2 koretlja.

87. *Preloka*: 1 koretelj, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale, 3 pale, 12 purif., 6 rutic.

88. *Radovica*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic za lavabo.

89. *Planina*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic za lavabo.

90. *Kočevje*: 1 mašni plašč.

91. *Koprivnik*: 6 korporalov, 6 pal, 24 purifik., 12 rutic, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

92. *Stara Cerkev*: 2 koretlja, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 6 korporalov.

93. *Stari Log*: 1 antipendij, 1 koretelj.

94. *Fara pri Kostelu*: 6 korporalov, 6 pal, 24 purifikatorjev, 12 rutic, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

95. *Reka*: 1 mašni plašč.

96. *Mozelj*: 1 velum.

97. *Osilnica*: 1 velum, 1 obhajilno štolo, 3 korporale, 3 pale, 12 purif., 6 rutic, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

98. *Spodnji Log*: 1 mašni plašč, 1 štolo za obhajila, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

99. *Topla Reber*: 1 velum.

100. *Gotenica*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

101. *Loški Potok*: 1 mašni plašč.

102. *Dolenja Vas*: 1 koretelj, 1 štolo za obhajila.

103. *Struge*: 1 mašni plašč.

104. *Rob*: 1 mašni plašč.

105. *Verhniko*: 2 koretlja, 2 obhajilni štoli, 16 purifikatorjev, 6 rutic.

106. *Préserje*: 2 altarni blazinici, 1 štolo za litanije, 1 obhajilno štolo.

107. *Horjul*: 1 mašni plašč.

108. *Borovnica*: 1 obhajilno burzo.

109. *Šent-Još nad Verhniko*: 2 altarni blazinici, 1 obhajilno štolo, 1 štolo za litanije.

110. *Černi Verh nad Polkovim Gradcem*: 1 burso in 1 štolo za obhajila, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

111. *Lojatec*: 1 mašni plašč.

112. *Idrija*: 1 velum, 1 štolo za litanije.

113. *Spodnja Idrija*: 1 velum, 2 koretlja.

114. *Žiri*: 2 albi, 6 humeralov, 2 cingula, 1 koretelj, 3 korporale, 3 pale, 12 purifik., 6 rutic.

115. *Vojsko*: 1 mašni plašč.

116. *Ledine*: 1 mašni plašč.

117. *Zavratec*: 1 obhajilno burzo in štolo, 1 koretelj.

118. *Verh*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 1 obhajilno štolo, 3 korporale, 3 pale, 12 purifikatorjev, 6 rutic.

119. *Cirknica*: 1 mašni plašč.

120. *Stari Terg pri Ložu*: 2 altarni blazinici, 3 obhajilne burze, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

121. *Unec*: 12 purifikatorjev, 6 rutic, 6 humeralov, 1 potezaj.

122. *Hrenovice*: 1 mašni plašč, 1 štolo za obhajila, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

123. *Slavina*: 2 albi, 6 humeralov, 2 cingula.

124. *Košana*: 2 albi, 6 humeralov, 1 cingulum, 1 koretelj, 1 štolo za obhajila, 4 korporale, 4 pale, 12 purif., 6 rutic.

125. *Suhorje*: 2 albi, 6 humeralov, 2 cingula, 1 potezaj.

126. *Šturija*: 1 pluvijal.

127. *Verhpolje pri Vipavi*: 1 mašni plašč.

128. *Frančiškanska cerkev v Tolisi (v Bosni)*: 6 korporalov, 6 pal, 24 purifikatorjev, 12 rutic za lavabo, 2 albi, 6 humeralov, 2 cingula, 2 koretlja.

Hvaljeno in češeno bodi na veke presv. Rešnje Telo!

V Ljubljani, sv. Avgušтина dan 1877.

Dr. Pavker,
vodja bratovščini.

Čudež sv. Januvarija v Neapelju.

Čudež je most, bi djal, po katerem od vidnega prestopamo k nevidnemu. Tudi v naših časih, v katerih novobesno modrijanstvo hoče vse razlagati po natorno, dela Bog čudeže, ker njegova roka ni še prikrajšana in nikoli ne bo; zato se bodo tudi čudeži godili do konca, naj se brezvérci jezé, kolikor koli jim drago. Ne samo mimogredoči in nepričakovani čudeži, kakor v Lurdih in po drugih svetiših, temuž godé se stalni čudeži, ki se vedno vračajo. Tak čudež je kipenje kervi sv. Januvarija v Neapolju. Sv. Januvarij je gotovo eden ljudstvu naj bolj priljubljenih in čeešenih svetnikov na Laškem. Bil je škof v Beneventu, in od Dioklecijana k smerti obsojen in v ogenj veržen, iz kterega pa je v pričo vseh prišel nepoškodovan. Nekoliko dni potem je bil z drugimi sedmerimi tovarši, ki so bili vsi vklenjeni v težkih verigah, gnan v gledišé, da naj bi ga ondi raztergali tigri in levi. Divja množica gledavcev vpije in kriči, nadraživši zveri zoper nje; toda zveri se vležejo k nogam svetniku. 19. septembra l. 305 je bil sv. Januvarij obglavljen. Po njegovi smerti pridejo kristjani, da so pokopali truplo, in pobrali kri v steklenice. In ravno to kri poveljuje Bog še po 15 stoletjih z velikimi čudeži. V navadnem stanu je ta kri usirjena (sterjena) in na steklenične stene prisušena. Toda, kolikorkrat se postavi steklenica s kervjo blizo svetnikove glave, se raztaja kri in postane tekoča. Da bi se ognilo vsakoršnemu onečastenju, je papež Inocencij X zapovedal, da se smejo izpostaviti drage svetinje samo v praznik tega svetnika (19. sept.) in v njegovi osmini, pa prvo nedeljo mesca majnika in skoz celo osmino v spomin njih prenesenja. Kdorkoli je v tem času v Neapolju, se lahko sam prepriča o čudežu. Svetinje so hranjene v podzemeljski kapeli za velikim altarjem. Dve železni omari ste vzdani v steno, katerih ena hrani svetnikovo glavo v zlatem okovu (Büste), druga pa steklenici s kervjo sv. mučenca. Vsaka teh omar ima trojno ključavnico, katerih po en ključ hranijo nadškof, kapitel korarjev, in mestno županstvo.

V dan izpostavljenja eden korarjev postavi drago mitro na glavo sv. škofa Januvarija, potem 4 duhovni nesejo glavo z mitro na altar in jo postavijo na evangeljsko stran; enako se prenesejo steklenice na epistoljsko stran. To ste ravno tisti steklenici, v kateri so bili kristjani na dan mučenštva shranili svetnikovo kri, in je ena večji; posušena kri se vidi od vseh strani. Ako se steklenici postavite tako vätric glave na altar, se začne sterjena kri topiti in postane tekoča; ako se pa steklenici odmaknete, da niste blizo glave, se kri kar precej zopet sterdi. Akoravno na altarji prav veliko sveč gori, je vendar steklo posodic zmeraj merzlo. Zdaj vzame korar steklenico, jo obrača na vse strani, ter pokaže množici, ktera zamore prav blizo stopiti. Drug duhoven derži pa luč zadi za steklom, da se lahko vsi prepričajo, da kri ni še tekoča. Ljudstvu se dovoli pol ure časa k počeešanju in ogledovanju; potem se začne molitve, da sprosijo čudež od Boga. Molitve so: apostoljska vera, litanije v čast tega svetnika, „Češena bodi Kraljica“. Molitve pričnejo tiste osebe, ki terdijo, da so v sorodovini s svetnikom. Velikrat se začne čudež že z molitvijo vred, velikrat so pa molitve že končane, preden se prikaže. Takrat začnejo v novič moliti: „O sv. Januvarij! stori zopet čudež, usmili se nas, usliši nas! S čim smo te razžalili v tem letu? Ti zamoreš storiti čudež, ako le hočeš“ itd.

Tako se spreminjajo molitve, petje in nekako žuganje vročekervnega napolitanskega ljudstva, da bi omečili svojega slavnega patrona, naj bi storil čudež. In

svetnik usliši njih prošnje, čudež se pričinja. Zdaj zamahne korar z belo rutico, in vesel klic oznanuje čudež. Mlado in staro se verže na kolena, množica meče cvetlice in šopke na altar in na svetinje, orglje veselo zapojejo, in iz vseh gerl se razlega zahvalna pesem „Te Deum“. Ne dá se popisati ta ginljivi prizor, v katerem vse ljudstvo poveljuje Boga po njegovih svetnikih.

Zakaj pa prestopi Bog postave natore, in dela tako znamenit čudež dvakrat v letu, da vstreza lahkomišljenemu narodu? utegne marsikdo vprašati. Čudež v tem trenutku ne prešine le ene ali druge, ampak tisuče duš, ktere se resnično spokoré in poboljšajo. Celó spačeni Aleksander Dumas govori s spoštovanjem o tem čudežu. Slavni Hurter pa velik delež svojega spreobrnjenja pripisuje čudežu s kervjó sv. Januvarija.

Pač so vse poskusili, da bi to čeznatorno djanje iz natornih postáv razlagali. Toda noben „kemiški laboratorium“, pravi msr. de Bouillierie, ki to obširnše popisuje, nobena učenostna obravnava, noben dnevniški glas še ni mogel kaj temu čudežu... Čudež se godi in ponavlja še dandanašnji, leto na leto, kakor skor pred 1500 leti. Brezverska veda stoji pred njim ukočena in ga ne more utajiti, kakor ne nore v nič djati evangeljskih čudežev, kajti vidi ga s svojimi lastnimi očmi.

Cerkrene posode za sv. olja.

Vemo, kako slovesno med krasnimi obredi in veliko pomenljivimi molitvami škof veliki četertek posvečujejo sv. olja; zato se nam ne more čudno zdeti, da sv. Cerkev tudi toliko skerb ima, da se sv. olja dostojno shranjujejo in varno. Saj se po maziljenju s temi sv. olji kristjanom deli toliko gnad!

Že v naj starejih časih shranjevali so sv. olja v cerkvah po nalašč zato napravljenih prostorih, večidel v steno vdelanih. Taka shramba za sv. olja je videti že v starodavni častitljivi rimski baziliki sv. Klemenca spredej v steni. Ta šega se je ohranila prav do novejših časov. Po več cerkvah iz srednjega veka se najde nasproti krasnemu stolpiču, v katerem so shranjevali presv. Rešnje Telo, tudi nekoliko manjši in priprostejši stolpič kot shramba za sv. olja. Veče posode za shranjenje sv. olja so imenovali ampullae, ali tudi cannulae, ki so imele časih tudi podobo rogov, tedaj cornua imenovane, ali tudi podobo goloba. Bile so večidel sreberne ali celó zlate, razno opisane in so imele napise, po katerih se je eno sv. olje razločevalo od drugega, ali se je pa tudi moč vsacega sv. olja naznanjevala s primérnimi besedami. Prav velikrat so imele posodo za sv. olja v prejšnjih stoletjih podobo malega turna ali stolpiča s strešico in ličnimi robci ob verhu. S tako obliko so naznanjali moč, ki jo kristjanu deli maziljenje s sv. oljem, moč v boju zoper sovražnika naše duše, kakor v enakem pomenu tudi mašniki molijo nad bolnikom pri zakramentu sv. poslednjega olja: „Eato ei Domine, turris fortitudinis — a facie inimici.“ Bodi mu Gospod močen turen pred sovražnikom! — Narejen je bil za vsako sv. olje poseben stolpič; ali pa ste bili posodici za sv. krizmo pa za olje katekumenov združeni. Olje pa, ki se rabi pri deljenju zakramenta sv. poslednjega olja, imelo je vselej posodico samo za-se.

Kar se tiče cerkvenih določil, se ozirajo nekaj na posode same, nekaj na kraj, kjer imajo biti hranjene, in nekaj na to, kako se imajo rabiti.

1. Gledé posod samih razločujejo določila trojne posode za sv. olja. Perve so tiste, v katerih pri škofjskih cerkvah veliki četertek blagoslavljajo sv. olja. — Druge so veče posodice pri dekanijah in pri farnih cer-

kvah, v katerih se shranjuje za celo leto potrebno sv. olje. Te morajo biti sreberne ali vsaj cinaste, dobro zaperte, vedno snažne in natanko zaznamovane, da se ne zgodi kaka zmota. Te tri večje posode naj stojé v čedno izdelani večji posodi, ki naj bo znotraj lepo s svilo prevlečena. — Tretje pa so une naj manjši posodice, ki se rabijo pri deljenji ss. zakramentov, ki morajo biti tudi sreberne ali vsaj cinaste, z dobrimi terdnimi pokrovcii in dobro zaznamovane z napisi ali čerkami, pa vselej lepo snažne. Steklenaste (glažve) ne smejo biti.

2. Zastran kraja, kjer imajo posode s sv. oljem biti shranjene, pravi rimski obrednik: „in loco proprio, honesto ac mundo, sub clave ac tuta custodia decenter asserventur“. — Kaj pa je ta locus honestus? Gotovo cerkev. Tako razlagajo obredoslovci sploh besede rimskega obrednika, pa tudi S. R. C. jih tako umeva. Ni tedaj prav shranjevati ss. olja v duhovski hiši (farovžu). Samo za oleum infirmorum je privolila S. R. C. dné 16. dec. 1826, da se smé hranjevati v stanovanji duhovnovem, ako je to stanovanje daleč proč od cerkve. Vprašali so namreč pri zboru za sv. obrede: „Sacerdotes curam animarum exercentes pro sua commoditate apud se in domibus suis retinent Sanctum Oleum Infirmorum: quaeritur, an attenta consuetudine, hanc praxim licite retinere valeant?“ Odgovor je bil ta-le: „Negative et servetur Rituale Romanum: excepto casu magnae distantiae ab ecclesia, quo in casu omnino servetur etiam domi Rubrica quoad honestam et decentem tutamque custodiam.“

Sprevidimo tedaj iz tega določila, koliko skerb ima sv. cerkev, da se sv. olja shranjujejo na čistitem in varnem kraji; od druge strani ima pa ravno tako veliko skerb za večno zveličanje bolnikov, in noče, da bi kak nevarno bolni umerl brez zakramenta sv. poslednjega olja, kar bi se utegnilo zgoditi, ko bi poklicani duhovnik moral iti še le v zelo oddaljeno cerkev po sv. olje. Sicer bi se tudi tam lahko prigodilo, kjer je cerkev blizo stanovanja duhovnega, da bi se zelo mudilo, in bi želeli bilo, da je sv. olje pri roki, in da bi ga ne bilo še le treba iskati v cerkvi — ali na take nenavadne primérleje se cerkev ne ozira pri svojih splošnih določilih. Sv. Karol Borom. je svojim duhovnim pastirjem naravnost prepovedal shranjevati ss. olja v svojem stanovanji, ako bi jim ne bil škof tega naravnost privolil zavolj daljave farne cerkve ali zavolj zelo obilnih bolnikov. De Herdt pa o tej reči piše tako-le: „Dubitatur, an in casu morbi contagiosi aliquo tempore domi conservare liceat? Ritualia id non expriment, adeoque extra casus necessitatis vel saltem gravis et justae causae non est faciendum; culpandus tamen non est, qui in hoc casu s. Oleum domi decenter conservaret.“ — Po Avstriji je menda sploh v navadi, v stanovanji imeti shranjene sv. olje za bolnike. Po velikih farah že utegne biti zlasti ob času obilnih boleznii to potrebno, akoravno ni pravilno. Pa tudi tam, kjer je to potrebno, naj bi se godilo vsaj po cerkvenem določilu, da bi namreč burza s sv. oljem bila pod ključem in na spodobnem kraji, pa ne na kakem žebli na steni.

3. Ker je tedaj volja sv. cerkve, da se shranjujejo sv. olja v cerkvi, pa nastane vprašanje: kje pa v cerkvi? De Herdt v svoji „Sacri. Liturg. praxis“ odgovarja: „Conservari debent in Ecclesia, scilicet in sacristia, in baptisterio aut in custodia alia, sed in loco proprio seu separato et decenter ornato.“ Tedaj naj bo shramba za sv. olje v žagradu ali v cerkvi sami. Mnogokrat se shranjujejo ss. olja v žagradu. Prav je; samo zgoditi bi se moralo po besedah rimskega obrednika, „sub clave ac tuta custodia decenter asserventur“. Posóds ss. olji ne gre postavljati kar v kako odperto shrambo. Rit. Rom. pravi, zakaj ne: „ne ab aliquo nisi a Sacer-

dote temere tangantur vascula, aut eis sacrilege quisquam abuti possit.“ Sv. Cerkev tedaj skerbi za to, da bi se posóds s ss. olji nihče drug dotakniti ne mogel, kot duhovnik. Neduhovnom je to ojestro prepovedano. Napačno je tedaj, ako v nekterih krajih kar mežnarji pri kerševanji odpirajo in zapirajo posodice za sv. krizmo in za olje katehumenov.

Ali ne le pod ključem morajo biti ss. olja, ampak po volji sv. Cerkve se morajo shranjevati „decenter“, „loco nitido et decenter ornato“. Tak locus nitidus et decenter ornatus je pa posebna omarica v žagradu ali pa v cerkveni steni, ki je znotraj obita s topolovim ali jagnedovim lesom, kateri vlago popiva iz zidú, in prevlečena s kakim čednim blagom. Tudi vratica mora imeti taka omarica, ki se varno zapró. Po starih cerkvah se najde mnogo takih omaric v steni, večidel na evangeljski strani blizo vélicege altarja. Imajo lične vratica kovanega železa, so znotraj prevlečene večidel s kakim svilnatim blagom, imajo napise: SS. Liquores — pa so mnogokrat prazne! Kakor da bi se bilo pozabilo, čemu so narejene.

Kjer se pa zavolj zelo oddaljene farne cerkve sv. olje za bolnike shranjuje v lastnem stanovanji, je pa vendar gledati na cerkvene določila, po katerih se mora to zgoditi „in loco proprio — honesto — mundo — sub clave ac tuta custodia“. Sv. Karol Borom. je celo tako-le ukazal: „Quibus parochis Concilio provinciali tertio permittitur, domi aliquando habere sanctum oleum infirmorum, ii fenestellam in ipsa domo loco decenti ac construant; panno serico circumvestiant; valvis et clave claudant, ut et in honore et recte custodiantur.“

Posodici s sv. krizmo in z oljem katehumenov, kateri se rabite pri kerševanji, smete biti shranjene v kerstnem kamnu, ki mora že tako biti vedno zaklenjen.

4. Cerkevne določila tudi natanko razločujejo med posodico za prenašanje sv. Rešnjega Telesa pa med uno za ss. olja. Posodica za presv. Rešnje Telo mora biti sreberna, posode za ss. olja smejo biti tudi cinaste. Kuprene pa ne smejo biti ali iz druge take rude, na kateri se rad napravi zeleni volk. Tudi ne sme biti nikoli posodica za sv. Rešnje Telo pa una za sv. olje bolnikov v eno združena ali vdellana. Ko so l. 1859 vprašali iz neke škofije pri sv. zboru za obrede, če se smejo rabiti posode, v kateri ste zedinjeni posodica za sv. Rešnje Telo pa una za sv. olje, je S. R. C. odgovorila: „Praedictum usum tolerari omnino non posse.“

Tudi zahteva S. R. C. za prenašanje posodice s presv. Rešnjem Telesom „sacculum albi coloris“ — za posodico s sv. oljem bolnikov pa „sacculum violacei coloris“. — Posodica za sv. Rešnje Telo mora biti blagoslovljena; zastran posodic za ss. olja pa to ni ravno ukazano, akoravno imajo nekteri obredniki formulare za blagoslovljenje takih posod. Posodica s sv. Rešnjim Telesom mora ležati na korporalu, posodica za sv. olje pa ne.

Znano je, da ni privoljeno shranjevati ss. olj v posodah, ktere niso nič ali ne dosti razločno zaznamovane, da se berž spozná, katero sv. olje je v tej, katero v uni posodi. Naj bolje je zaznamovati posodice na pokrovciih in ob enem tudi na posodi sami. Napisi pa morajo biti vselej tako razločni, da se ne more primeiriti kaka zmota. Navadno imajo posode te-le znamnja: I. C. O. Še boljši, ker določnejši, bi bili ti-le napisi: O. Inf. — O. Cat. — Chr.

Zastran shranjevanja sv. olja v posodicah določuje Rituale Rom.: „Ut effusionis periculum caveatur, commodum erit, in hisce vasculis bombacium seu quid simile habere, oleo sacro, et Chrismate separatim perfusum, in quo pollex, cum opus est, ad inungendum immitatur.“

— Pri nas se rabi sploh le bombaž, smela bi se pa rabiti n. pr. tudi gobica ali platnene in svilnate nitke itd.

Časih se v posodice natlači preveč bombaža, in se nanj vlije premalo sv. olja, tako da palec, ko ž njim pritisneš na bombaž, komaj nekoliko mokroten postane in se po tem takem ne more več govoriti o pravem „maziljenji“. Sv. Ligvori v svojem „Homo apostolicus“ zastran tega piše, da se je deržati besedi unih učencikov, ki pravijo: „oleum debere diffundi“. Zato je treba, da je v posodicah precej sv. olja in se zamore zadostno sv. olja prijeti persta, ko pritisneš na pavolo.

Znana reč je tudi to, da se v primerljivi, ko bi med letom zmanjkovalo sv. olja in bi ga tudi pri dekaniji in pri sosednjih farah ne bilo več dobiti, smé priliti čistega neposvečenega olja (olivarum), samo da manj, kakor je še posvečenega v posodici. To bi se smelo celo večkrat storiti, pa vselej in minori quantitate.

Z.

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (*Pribežališče za dečke pri sv. Jožefu.*) Ta naprava (Azil) je ena naj lepših cvetek družbe sv. Vincencija, ki zdaj že 39 šolskim mladenčem daje opoldan živež in čez dan zanesljivo varstvo, kadar niso v šoli. Zato stori prav dobro delo, kdor more to blago zavetnico za mladino kaj podpirati, bodi si z denarom ali z živežem. Nekteri ljubljanskih tergovcev in posestnikov storé kaj dobro, ko dajejo kruha, žaklje moke in enacega živeža za dečke. Tudi iz okolice ali od koder si bodi z dežele ima marsikdo zmožnost in priliko kaj pripeljati za ta namen, ko po opravkih pride v Ljubljano. Zdaj, ko se pridelki a polja spravljajo, bode morebiti rekel kateri: „Bog mi je dal letos krompirja, repe, zelja itd. precej obilno; iz hvaležnosti hočem torej revežem nakloniti nekoliko ene ali druge reči, da mi bo Bog tudi nadalje še poljske pridelke blagoslavljal.“ Komur pride taka dobra misel, lahko oddá svoj blagi dar v hiralnici pri sv. Jožefu, ali pa v bolnišnici pri usmiljenih sestrah. Že naprej mu rečemo: Bog povračaj stoterokrat!

Iz nemškega Gradca. (*Poseben poklic v duhovski stan.*) V Gradcu so 13. t. m. pokopali P. Inocencija Knotza, iz reda sv. Frančiška. Ta redovnik, rojen 11. jul. 1812 v Burgavu, je že delj časa hlapčeval in bil je posel, kakor je dolžnost, posebno priden, delaven, pameten in tih. Neki dan je ravno oral na duhovski njivi, kar pride takratni duhovni pastir, g. Jožef Lendl, pogledat po polji. Hlapec pride z volama ravno h kraju z brazdo in gospod Jožef ga poprašá, kako se mu kaj godi. Mladeneč odgovori: dobro, pa vender vedno le na to mislim, da bi bil duhoven. Gosp. Jožef, ki je vedil precej razločiti, pri čem je s kom, nekoliko pomisli in mu odgovori: „Pomoč Božja; — bom vidil.“ Od tistih dob ga je podučeval gosp. duhovni pastir popoldne ob nedeljah in praznikih in druge krati, kadar je bil čas, ter ga je pripravljaj na poskušnjo, spravil ga je potem na gimnazijo v Subotici (Steinamanger) in bil je njegov naj veči prijatelj in dobrotnik. — 12. mal. serp. 1840 je bil mladeneč mašnik posvečen ko frančiškan, star 28 lét, in v redu se je tako obnašal, da je bil večkrat tudi gvardijan, vikarij, definitor, in posebno ljubljen in znan je bil kot goreč in neutrujen spovednik. Prišel je bil tedaj od pluga k altarju in oral je verlo in pošteno tudi na duhovskem polji.

Tudi zdaj bi bilo treba tako delati, da se zopet dopolnijo neštevilne prazne duhovske službe po vsih škofnjah. Pot k takemu študiranju je tudi starejim mla-

denčem, n. pr. odluženim 3letnim vojakom odperta, ker se malo praša po spričalib, temuč le izpraševanje mora opraviti za to ali uno šolo in je vanjo sprejét, ako se je šolskih tvarin kakor in kjer si bodi izučil.

Iz Kopra, 11. kim. Č. g. o. Mariano, predstojnik albanskih misijonov, je izbrano kardelce mladenčev iz Jutrovega peljal skoz Koper v srednjo Italijo, ki bodo stopili v red sv. Frančiška in se pripravljali za misijonarstvo. Po preteklih štirih stoletjih, kar so bili oni kraji pod turško oblast podjarmljeni, so le-ti mladenči prve rastlike, odmenjene rasti in duhovni sad obroditi v Gospodovem vinogradu. Ginljivo je bilo viditi cveteče in blagodušne mladenče, ki so v živi veri zapustili domovino in se odpovedali posvetnemu blišu, da se posveté Gospodu ter se kdaj zopet tje povernejo in bodo obdelovali Gospodov vinograd, v katerem čedalje bolj manjka delavcev. — Skoro ob enem času je ravno od ondod šla množica deklic na Italijansko, ki se bodo enako Bogu posvetile in se vernile v domačijo nazaj na delo med svojim narodom.

Kako nezapopadljive so res Božje poti! V „izobraženi (?) Evropi“ zapirajo cerkve, izpraznujejo samostane in redovnike preganjajo; — nasproti pa na barbarskem Jutrovem poganjajo po več stoletjih nove sadice, ktere se vedno bolj množijo in obetajo obilnega sadú. Naj bi vendar usmiljeni Bog odvernil od nas strašansko žuganje sv. evangelija, ki pravi: „da bo njegovo kraljestvo odvzeto od nas“, in se preneslo v tiste kraje, v kterih so serca bolj pripravne za sprejemanje resnice, za skazovanje čednosti. („Eco d. Litor.“)

Iz Jeruzalema vé „Blahovést“, da žalostne razmere, v kterih je bila Sveta dežela v začetku rusko-turške vojske, so se nekoliko zboljšale. Nasprotna zavidnost med arabskim in turškim prebivalstvom je vzrok, da se v Palestini ne ponavljajo bulgarske grozovitosti. Arabi se cenijo za bolji in olikanejšé memo Turkov, kterim so dali svojo vero v začetku in jim v 15. stoletju pomagli k gospostvu v Evropi. Turku nič posebno ne želé vojne sreče, ker tudi oni so imeli terpeti breme davkov in pa odiranje po krivičnih turških paših. Pri-povedovanja o turških junaštvih ne zbujaajo nikakoršnega navdušenja v Sveti deželi med Arabi, ker so pretirane in Arabi dobro vedó, ako bi se vojna sreča obernila na turško stran, da se bodo pašati še bolj napihnjeno obuašali. Arabski poljedelci, ki se imenujejo fellahi, so nevoljni na Turka, ker je sultan obljubil, da se davki ne bodo več v zakup dajali, ampak naravnost pobirali po državnih organih, pa jih je vender pred vojsko dal v zakup. Arabi vedó iz skušnje, da to pomeni toliko, kakor davke dvakrat do trikrat plačati.

Tudi posilni odvod k vojski kmetom ni všeč; imel je dozdej vsak arabski rod oddati neko številno dobrovoljcev za vojno, ta pravica pa je z občno vojno postavo v nič djana. Veliko Arabov je uteklo v góre, da bi se vojni postavi umaknili; ondi živé od plenstva in delajo vladi mnogo neprilike. Pašati v Tiberiji so s posmehom naznanaovali, da njih ni treba na vojski zoper Franke in Moskale (Moskovite), kajti sultan že tako neprenehoma zmaguje.

Druga okolišina, ki grozečo nevarnost od kristjanov odvráča, je to, ker je Nemčija poslala svoje vojne brodove v Jafó. Mnogi nemški mornarji, med njimi nekteri Vestfalci, so pripotovali v Jeruzalem. Njih prihod je napolnil kristjane z radostjo, mohamedane pa s strahom, ker so mislili, da mornarji hočejo posesti vso Sveto deželo.

Misljanske sporočila r. P. Valjavca.

XLII.

Fonovljenje v Cerkljah.

Velikonočni teden od 1.—7. aprila 1872.

V znožji orjakov, Grintovca in Kočine na lepi ravni cerkljanski nam je velikonočne praznike odkazal Gospod kraj delovanja. Velika cerkev Marije vnebovzete v Cerkljah je bilo mesto Izveličarjevih milost. Ta lepi vinograd Gospodov je bil pred štirimi leti s sv. poslanjem obiskan.

Večne resnice, ponavljane pred Cerkljanci, so ko zelena pomlad po ravni delale v njih srcih. Od dne do dne jim je bilo topleje okoli serca, solnce misijonske milosti je rujavo zemljo zopet oživilo, serca so se vnovič tajati jele.

Vreme je bilo naj lepše, naj vgodniše za polja obdelovanje, a cerkljanska duhovnija je vse eno zjutraj in na večer pri govoru zbrana vsa. Vse černo in belo je bilo v cerkvi od velicega darilnika do podzvonika.

Pri spovednicah vedno na eni strani moške na drugi ženske vidiš, če so bili prav večina zmed njih že pri velikonočni spovedi.

Tudi pri ponavljanjih je treba skoraj vedno dolgo spoved delati takim, ki je še niso opravili o sv. misijonu. Zato je zares dobro večkrat z lece oznanovati: le prosite gospode za dolgo spoved, se vas bodo že usmilili in ne pojdite popred od spovednice strani, dokler se vas ne usmilijo. Pri nas misijonarjih se mora vsaki spovedati od mladosti vsega, kar je storil, kdorkoli se še poprej ni; ker le potem imajo ljudje mir pred svojo vestjo, ko so ves strup spravili iz sebe. Spovedovali smo od ranega jutra do osmih zvečer štirje patri neprenehoma in z nami cerkljanski trije gospodje. Prišlo pa je tudi nekaj družih bližnjih gospodov na pomoč v Cerklje k ponavljanju. Menim, nobeden domačih se ni mogel pritožiti, da ne bi mogel na versto, ako je imel le količkaj resnične volje in si je prizadevati hotel.

Veliko gotovo se je v tem času spet popravilo tudi v Cerkljah, kakor sploh pri ponavljanju. Eni se znovega Kristusu pridobijo, veliko omahljivih postane spet odločnih, mnogo dobrih se v dobrem poterdi, k popolnosti še višji napoti. Vse pak preveja vnovič dobri duh, pravi duh serčnosti keršanske, ki ne gleda na levo in ne na desno, ampak samo na svoj poslednji cilj in konec, ki je večji slava Božja in zveličanje neumerjoče duše, naj zasmehovalci rečejo, karkoli hočejo k takemu neboječem katoliškemu djanju in kazanju sv. vere...

O začetku šolskega leta.

Nekoliko zlatih zern šolski mladini.

(Dalje.)

Tvoja pridnost bodi redovna. Rád ti priporočuje vesoljni svét. Glej zvezde na nebu, cvetličnate polja, versteče se dneve in letne čase; v vsem je rád, — rád je volja Božja. Kakor so razverstene tvoje šolske tvarine, tako se jih pridno uči o pravem času; ne odjenjaj, dokler vsake reči ne razumeš in dobro ne znaš. Nikoli ne pojdi v šolo z britkim občutkom, da si to ali to zanemaril, da v čimur si bodi nisi dobro pripravljn. Tvoja pridnost bodi stanovitna, sterpljiva. Enkrat čez vso moč natezati se, pa zopet vse popustiti, to ni pridnost, to je le nespametno pretiranje duha, ki utegne imeti slabe nasledke. Tudi v stanu, kterege si boš kdaj izvolil, bo treba redno in stanovitno delati, če boš ko-

risten in pošten kristjan in občan. „Labor assiduus omnia vincit“, ljudje s stalno delavnostjo premagajo vse pretežnosti življenja in so zares koristni človeštvu.

O da bi mogel slovenski mladini vdihniti pravo pridnost, resno pridnost, stanovitno pridnost! Koliko grenkih solz bi se odvernilo vašim skerbim staršem, koliko izmed vas bi se obvarovalo britke žalosti in grenkega kesanja, prehude sramote, naj hujših telesnih in dušnih nesreč, kar vse lenuhe čaka, doseže nemarneže.

2. Druga potrebna lastnost vzornega učenca je pazljivost, pozornost v šoli. Ne more se dijak sicer vsega v šoli naučiti, kar mu je potreba, temuč mora doma pridno delati; vender pa pazljivost v šoli učenje močno močno zlajšuje, in marsikterih reči učenec celo ne more dobro umeti, ako v šoli razlage pazljivo ne posluša. Kdor pa ima še to previdnost, da doma poprej prebere in pregleda, kar se bo v učilnici na novo razlagalo, si vse delo do čuda zlajša in je tudi pri srednjih zmožnostih lahko prav dober dijak. Modrijan Pitagora je naložil svojim novim učencem, ki so se želeli pri njem učiti, da so morali po celih sedem lét molcé biti pričujoči pri njegovem učenju. Ne škodovalo bi, ako bi se marsikteri sedanjih dijakov saj za kake mesce, ne pa za 7 lét mogel dati v Pitagorovo šolo, da bi se naučil nauk mirno, pridno in zvesto poslušati. Toda tebi, ako si značajni kristjan, mora zadostiti sklep pred šolo: „Danes bom pazljivo poslušal in zvesto spremljal vse uke, ki se bodo razlagali; ne beseda mi ne smé uiti.“

Sv. Tomaž Akvinski je v šoli nauke učiteljske poslušal s tako pozornostjo, da so mu samopašni sošolci zato dajali ime „tihec“. Izverstni njegov učenik sv. Vojtéh Veliki je to zvedil in pokaral je te lahkovljneže ter je pristavil o Tomažu te-le besede: „Ta tihec se bo o svojem času oglasil tako, da se bo čudil vesoljni svet.“ In res se je tako zgodilo. Pazljivi in pridni Tomaž je postal preizversten učenjak, da veljá še vselej za „angeljskega učenika“. Kdo, dragi mladenči slovenski! bi takega zglede ne posnemal?

3. Tretja lastnija vzornega keršanskega dijaka je pobožnost v hiši Božji in pri vsih službah Božjih. — Vede in umetnosti so predrag zaklad vsakemu, človeku, ki si jih je pridobil. Ali kaj pomagajo takemu, kateri je zapustil Boga in Zveličarja svojega in se v napihneni prevzetnosti nad vse povzdiguje ter misli, da nikogar ni nad njim, da sam sebi zadostuje! O preljubi mladenči, napuh se hitro spozná in napubnež se pred vsakim pametnim človekom zaničljivega stori, — še tudi napibnež napibneža terpeti ne more. Kakor „papir serkavec“ mokrote ne more skrivati, temuč se precej zunaj vidi, če ga znotraj zmociš; tako prevzetna pokveka ne more zagerniti notranjega napuha, temuč se precej razodeva po zunanem, in puhlo revše zgubi poštenje in ljubezen pri ljudéh, — kaj še le pred vsevidečim Bogom! Zato pravi sv. pismo: „Vedenje napihuje, ljubezen olikuje.“ Hudobni duhovi vedó veliko, mnogo več kot kateri koli še tolik učenjak; ali vender kako neizrečeno so revni in nesrečni, ker so se pri vsi vedi od Boga odločili in so zaverženi na veke! Zato tudi modri uči: „Začetek modrosti je strah Božji.“

To si globoko v serce vtisnite in v hramu Najvišega pri službah Božjih imejte pred očmi svoj naj višji izgled, mladega Jezusa, kateri sedeč med učeniki je s tolikim spoštovanjem spregovoril o tempeljnu: „Ali nista vedila, da v tem, kar je mojega Očeta, moram tudi jaz biti?“ Imejte pred očmi, kako se je pri službah Božjih obnašal tudi izgled vaš in vaš varh, angeljski svetnik Alojzij. Na licih mu je rudečela notranja, preserčna pobožnost, oči je imel v polni pokoršini brez kake radoglednosti, roke pred seboj sklenjene k molitvi, misli

vtopljene v sveto premišljevanje. Je mar to preveč pred neskončnim pričujočim Bogom, Kristusom, ki se zdaj za vas daruje in bo vas enkrat sodil? Misliš, mladeneč, da boš odšel Njegovemu pravičnemu serdu, ako se obnašaš tako, kakor se je večkrat zgodilo: da so ravno šolski mladenči, ki bi morali biti vzor vse spodobnosti, motili celo duhovna pri altarji!

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Blagri na novem Laškem. „Pungolo“ piše, da od nekega časa v Milanu zaporedoma gre toliko napráv na boben, da je groza. V malo dnevih jih je tergovska sodnija napovedala dvajset, in zdaj vnovič zopet tri!... Liberaluhi nočejo verjeti, da njih gospodarstvo je brez blagra Božjega, torej morajo čutiti, do kosti in mozga čutiti! — Tudi „Arena“ v Veroni toži, da se ondi govori o velikih „falimentih“, katerih samo dva znašata 2 milijona; drug je boje pobegnul zapustivši 300.000 lir pogreška. Govori se še o družih, in če tudi je po omenjenem listu reč pretirana, je vendar gotova resnica, da je veliko gorje zadelo mesto. — Kako pa bode blagor v ti nesrečni Italiji, kjer so samo mesca avgusta 1877 na dražbi prodali ugrabljenega cerkvenega premoženja za 1,562.443 lir, po ceni od sodnije postavljeni pa za 1,694.176 lir. Od 26. oktobra 1867 do konca avgusta 1877 pa je bilo cerkvenega ropa na dražbi prodanega za 410 milijonov 583 tisuč 642 lir, po sodnijski ceni za 527 milijonov 220 tisuč 382 lir! Lahko noč nesrečnim, kateri s tako strahovito težo gredó pred pravičnega Sodnika, kateri je sam napovedal, da krivičnik ne pojde v nebesa, dokler tudi poslednjega vinarja ne poverne!

V Neapolu na spodnjem Laškem se je 11. t. m. zgodilo strahovito hudodelstvo, ki obilno kaže grintovi sad nove brezverske ère. Našli so namreč ta dan ob 8 zjutraj 78letnega duhovna De Martino v njegovem stanovanji od tolovajev skoro do smerti zdelanega, ki je kmali potem umerl. Našli so zvezanega v postelji z osmerimi ranami: na čelu, na nosu, na glavi, na zgornji ustnici, na očesu in trepavnici, na perstih in na desni roki itd. Vse njegove reči so bile po sobi razmetane: pravi siloviti rop in tolovajstvo. Že je v ječi petero oséb, na katerih je naj hujši sum hudobije.

Drobne novice. Iz Buenos-Ajres-a naznanjajo, da velike povodnji preplavljajo Argentinsko republiko; na stotine štirjaških milj zemlje je pod vodó in veliko živine je potonilo. — V laški vojašini se kaže posebna nadloga, da jih na leto umerje po 13 od 1000, ko jih vendar na Pruskem umerje le po 6, na Francoskem po 8, na Angleškem po 9. — „Timesi“ v Londonu naznanjujejo imena zastopnikov nove Italije na rudečarskem shodu v Gentu, kterege cilj je, pobijati duhovne in izstradati po cestah kapitaliste, pravi „Unità“.

Za dom in šolo.

Še poznam eno pot.

Poznam prav pošteno mater, eno naj boljših, s katerimi sem v svojem dolgem življenji občeval. Zraven več prav pridnih in dobrih otrok ima tudi spačenega sina. Vém, ona ni tega kriva. Javne učilnice, viši šole, katerim je bil mladenec izročen, so razderle v njem od matere pričeto delo, kakor se žalibog to tako pogosto zgodi. — Vse se je poskusilo in prizadjalo, da bi se

spreobernal, — se vé, da le z zaželeno previdnostjo in brez prenačljenja, pa vendar z vso resnostjo in gorečnostjo keršansko materine ljubezni in skerblijivosti. Vse zaostoj. Le vedno prederznejše se razodeva nevéra v mladem možu, ki je že doveril študije in dosegel službo, — ne meni se kar nič za otroško ljubezen do tako dobre matere.

Že večkrat sva se resno posvetovala o tem z globoko užaljeno materjo. Pred kratkim časom mi je zopet tožila svojo revo in vprašala k koncu: „Ali ne veste kar nobene poti več, ki bi dajala upanje?“ — Odgovorim ji (kakor bi mi bila v tem trenutku od zgoraj prišla beseda na jezik): „Še poznam eno pot; toda dolga in težavna je ta pot.“ — Zopet se je vnelo v njenem sercu upanje ter ji je zasijalo v očéh. „O, jaz upam“, je odgovorila z ginljivo priserčnostjo, „da mi z Božjo pomočjo ne bo nobena pot predolga in pretežavna, ki daje upanje do tega cilja.“ Rečem ji: „Bodite tedaj druga Monika!“ Beseda, vidil sem, jo je ginila in ji segla v dušo; tiho je sedela.

Po daljnem molčanji sem zopet pričel: „Obstati moram, od nobene druge strani ga ne vidim več upanja; toda ta pot bo pripeljala do namena. Bodite tedaj druga Monika. S tem hočem reči, molite zvesto za sina; to ste že tudi do zdaj delali vi in mnogi z vami. Pa molite tako, kakor je molila sv. Monika za svojega Avguština. To bote, se vé da, zamogli le toliko storiti, kolikor bote sv. Moniki podobni v njeni popolnosti. Kolikor bote v tem smislu druga sv. Monika, ali si bote vsaj resno prizadevali biti, bote tudi zamogli moliti in bote res molili, kakor sv. Monika, z enako stanovitnostjo, z enako gorečnostjo, z enako vnemo; kakor ona bote tudi vi svojo molitev sklepali z marsiktero vajo; in toliko bo potem tudi vaša molitev imela peze pred Bogom, podobno kakor molitev sv. Monike, in bo močna pred Bogom, da bo dosegla vašemu sinu milosti, ktere so zmožne pripraviti ga k spreobrnjenju; in smé se potem tudi vam reči, kar je rekel pobožni škof sv. Moniki: „Otrok toliko solz se ne more pozgubiti.“ Bodite tedaj druga Monika!“

Zvesto in pazljivo je poslušala mati moje besede; še je molčé sedela s pobešenimi očmi; pa z obraza se ji je bralo, kako globoko je bila segla beseda v njeno dušo. Nato je povzdignila oči in zdihnila, rekoč: „Bogu je znano, kako zelo sem pripravljena za vse, kar bi rešilo mojega ubozega otroka; pa kako bom to premogla?“ — Odgovorim ji: „Tega ne bote premogli brez posebne milosti. Ali jo bo vam Gospod priderževal? Če vas on po meni kliče na to pot, ali ne bo tudi pripravljen vam pomagati, da jo srečno končate? Prosite ga toraj zanaprej neprenehoma za to milost. In tako — z zaupanjem v Božjo pomoč — nastopite srečno pot in ne odstopite od nje; konec bo dober: sin bo rešen.“ Zadnja beseda jo je močno ginila; solze so se ji uderle iz oči. Tudi meni se je solzilo oko. „Bom“, je serčno sklenila, „bom tako storila.“ Dal sem ji blagoslov.

Ali ni izmed mater, ki so v enakih okoliščinah, nobene, ki bi hotla posnemati njen izgled? Velikrat je to edina, toda gotova pot rešiti sina. (Kath. Missionsblatt.)

Cvet in sad zveste molitve.

Prošnje.

Št. 1. Č. g. duhovni pastir Z. na K., že več časa nevarno bolan, se goreče priporoča v bratovsko molitev, da mu N. lj. G. pridobi zdravje pri Jezusovem presv. Sercu, če je Božja volja.

Št. 2. Sestro priporoča sestra udom bratovšine Naše ljube Gospé presv. Serca v molitev, da bi prišla k spoznanju in obžalovanju svojih grehov in tedaj k resničnemu popolnjenju svojega življenja.

Št. 3. Neka zelo bolna oseba, ki že več lét terpi za hudimi bodljaji, in ji nobeno zdravilo ne pomaga, se zaupljivo priporoča v bratovsko molitev Naše ljube Gospé presv. Serca, da bi ji Marija sprosila pri Bogu ljubo zdravje, ako bi bilo Bogu v čast in njeni duši v zveličanje. Uslišanje se bo po „Danici“ naznanilo.

Št. 4. Ravno tako neka oseba priporoča v bratovsko molitev Naše ljube Gospé svojega hudobnega, zlasti pijanosti in kletvini vdanega brata, da bi mu Marija sprosila milostno spreobrnjenje.

Št. 5. Dijak prav serčno priporoča bratovšini svojo preljubo, že dolgo časa bolno mater, da bi po dobroti priprošnji Naše ljube Gospé presv. Serca zadočila zdravje ali saj polajšanje, če je Božja volja.

Družbine zadeve.

Preč. P. Chevalier, superijor pri misijonarjih presv. Jezusovega Serca v Issoudun-u vsako leto v praznik Naše ljube Gospé sporoča, v kakošnjem stanu je naša bratovšina. To pa je vselej močen spodbudek k daljnemu razširjanju té dobrotne molitvene družbe. Zakaj slehern se iz tega prepriča, da Naša Gospá presv. Serca v današnjih prehudih časih deli toliko več dobrót, kolikor huje rastejo nadloge.

Ta dan med drugimi občutki tudi hvaležnost prizene veliko romarjev iz naj daljnjih krajev v Issoudun. Med letošnjimi romarji je bila neka družba celo iz daljne Amerike, ki se je nalaš prišla zahvalit Naši ljubi Gospej presv. Serca za neko ozdravljenje, katero se je bilo dosleglo po Marijni mogočni prošnji. (Ali bi ne bilo lepo, spodobno, ako bi tudi k ljubljanski podružnici se ta ali ta prišel zahvalit za kako prejeta posebno dobroto, ali pa milosti prosit, ter bi v zahvalo prejél ss. zakramente?)

Letno sporočilo v Issoudun-u obseže leto od 31. majnika 1876 do 31. majnika 1877. Novih udov se je to leto ondi zapisalo 423.118; tedaj več kot po tisuč na dan eno k drugemu. Zaupanje, ljubezen, hvaležnost jih je gnala k bratovšini. Duše, ki so v prehudih dušnih ali telesnih britkostih drugod zastoj iskale pomoči, so jo našle pri N. lj. G. presv. Serca. Neizrečeno ginljive so pisma, ki prihajajo v tem oziru.

Prišlo je preteklo leto v Issoudun 2 milijona 946 tisuč 98 prošenj in priporočil v molitev v hudih in pogosto brezupnih okoliščinah dušnih in telesnih nadlóg. Vsako nedeljo zvečer se v stolnici N. lj. G. presv. Serca naznani število raznih prošenj, ki pridejo skoz teden iz vsih delov sveta, in vsi molijo na te namene za uslišanje. (Pri nas jih „Zg. Danica“ naznanja vsaki teden.) Ob koncu mesca pa se to število naznani po zadevnih časnikih, in prosijo se udje, da bi v te namene molili in saj po enkrat darovali sv. Obhajilo.

Sploh ta bratovšina moli: 1. za zmago sv. Cerkve, 2. za ozdravljenje bolehavega človeškega občinstva, in 3. za vse potrebe, ki se družbi naznanijo. To naj si zapomnijo tudi naši družniki ter naj molijo v te namene, in tako bodi danes ob enem v molitev priporočeno. — Po kacih 10 tisuč jih vsak dan prosi za molitev; moli pa jih za uslišanje po 10 milijonov na dan, ker bratovšina šteje že davno čez 10 milijonov udov.

(Konec nasl.)

Življenje štirnajsterih pomočnikov v sili.

V. Sv. Vid, spričevavec ali marternik.

(Dalje.)

Ko oče premišljuje, kako bi svojega sina pestil in s sveta spravil, se Modestu, Vidovemu izrejevavcu, svetemu možu, po noči prikaže angelj in mu reče: „Vzemi fanta in pojdi z njim k morju, tam boš našel čoln; v njem se prepelji čez morje v deželo, katero ti bom pokazal.“ Modest mu reče: „Moj Gospod! ne znam pota ne steze.“ Angelj mu odgovori: „Jaz te tje popeljem.“ Sv. Modest gre z 12letnim dečkom in s svojo pobožno ženo Krescencijo po angeljevem vodstvu k morju, kjer najdejo pripravljen čoln in čolnarja. Čolnar se k svetemu dečku obrne ter ga vpraša: „Kam pa se hočete peljati?“ Sv. Vid mu odgovori: „Tje prav radi in veseli pojdemo, kamor nas Gospod popelje.“ Čolnar vpraša: „Koliko mi pa bote plačali voznine?“ Sv. Vid mu odgovori: „Naš Gospod, kateremu služim, ti bo čolnino plačal.“ Vsi stopijo v čoln, in čolnar jih čez morje prepelje v Lukanijo, okrajino na Neapolitanskem. Pri reki po imenu „Siler“ ali „Selo“ stopijo na suho, in čolnar jim zgine spred oči; bil je namreč angelj. Sveta družina v senci pod drevesom počiva in hvali Boga. Ajdje jih gostoljubno sprejamejo. Vid dela v Jezusovem imenu mnoge čudeže. Hudobni duhovi vpijejo v obsedenih: „O Vid! kaj imamo s teboj, zakaj si prišel pred časom nas preganjat?“ Ljudstvo od vsih strani k njemu vré, in njegove nauke posluša. Mnogi se spreobrnejo in se dajo kerstiti. Glas o njegovih čudežih se razširja po vsem Neapolitanskem in še celó v Rimu na cesarskem dvoru.

Cesar Dioklecijan je imel hčerko, ki je bila od hudobnega duhá obsedena. Satan iz nje vpije: „Dokler Vid ne gre iz Lukanije, ne grem iz nje.“ Cesar ga vpraša: „Kje bi se ta človek našel?“ Satan mu odgovori: „V Lukaniji pri reki Sileri.“ Cesar neutegoma pošlje svoje oborožene vojake iskat tega človeka na tisti kraj, ki ga je satan imenoval; dal jim tudi povelje, če ga najdejo, naj ga hitro k njemu pripeljejo. Vojaki najdejo Kristusovega junaka na imenovanem kraju in ga vprašajo: „Ali si ti Vid?“ Deček jim odgovori: „Sem, kaj pa bi radi?“ Vojaki mu rekó: „Cesar bi te rad imel.“ Vid jim reče: „Ohó! čemu bom cesarju? sej sem še premajhen; kaj morem cesarju storiti?“ Vojaki mu povedo, da ima cesar hčer od satana obsedeno, in želi te viditi. Vid reče svojima rednikoma: „Pojdimo v imenu Gospodovem!“ Ko pridejo v Rim, je bil Vid precej peljan k cesarju. Njegov obraz je bil neizrečeno lep, njegove oči so se svetile kakor solnce, bil je poln sv. Duhá. Satan strahovito vpije iz ust cesarjeve hčere, rekoč: „O Vid! zakaj me pred časom mučiš?“ Vid molči. Cesar Vida vpraša: „Ali premoreš mojo hčer ozdraviti?“ Vid mu odgovori: „Jaz je ne morem ozdraviti s svojo močjo; Jezus Kristus Sin Božji pa jo lahko ozdravi in iz nje prežene hudobnega duha po meni, ki sem njegov služabnik.“ Cesar Vida nadležno prosi, naj stori, kar premore.

Vid stopi k hčeri, položi nanjo roko in reče: „Nečisti duh, v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa ti zapovem, béži iz te stvarí Božje!“ Zdajci šine satan iz nje, in umorí veliko taci, ki so poprej Vida zasmehovali. Ko cesar vidi svojo hčer popolnoma zdravo, Vidove zasmehovavce pa umorjene, in ko mu dečkov prijetni obraz močno dopade, mu prav prijazno reče: „Spreljubi moj Vid! vbogaj me, in daruj našim bogovom; potem ti bom dal polovico svojega kraljestva, s bogastvom, s zlatom, srebrom in s dražimi oblačili te bom obkladal,

povsod ti bom skazoval svoje cesarske milosti, preserčno te bom ljubil.“

Mladi junak mu odgovori: „Tvojega kraljestva, tvojih zakladov in tvojih dražih oblačil ne potrebujem; imam namreč Gospoda, svojega Boga, ki mi bo podelil obleko neumerljivosti v svetem raji.“ Cesar Dioklecijan mu nato reče: „Ne tako, ljubi moj Vid, ne tako! če ne maraš za vse moje milosti, pa saj skerbi za svoje življenje, in daruj našim bogovom, sicer boš mógel umreti po strahovitih mukah.“ Junak mu odgovori: „Močno brepenim po tistih mukah, ki mi napoveduješ; ker po njih bom prejel palmo slavne zmage, katero je moj Gospod svojim izvoljenim obljubil.“

Dioklecijan se raztogoti in ukaže Vida, Modesta in Krescencijo zapreti v strahovito, temno ječo in jih v silo težke verige vkleniti, in da bi jim nihče kaplje vode ne podal, sam s svojim pečatnikom zapečati duri v ječo. Pa glej, čudovita svetloba razsvetli vso ječo takó, da so bili čuvaji zelo v strahu. Vid glasno moli: „O Gospod! hiti nam na pomoč, reši nas iz ječe, kakor si rešil tri mladenče v ognjeni peči in Suzano iz rók goljufnih prič!“ Komaj Vid svojo molitev dokončá, že se potrese ječa, čudovita luč se bliska, silno prijeten duh se po vsi ječi razširja. Naš Gospod Jezus Kristus se prikaže in Vidu reče: „Vid, vstani in bodi serčen; glej, jaz bom vedno pri tebi!“ Prikazen zgine, težke verige jim padejo z nog. Angelji z vjetimi vred Gospodu čast in hvalo pojejo: „Češen bodi Gospod Izraelov Bog, ki je obiskal svoje ljudstvo in ga rešil!“ Čuvaji, vsi prestrašeni, zbežé v cesarjevo poslopje in pripovedujejo, kar so vidili in slišali: „Presviti cesar, so vpili, pridi na pomoč! vse mesto gre v nič, in vse ljudstvo umira.“ Cesar zmérja in rotí čuvaje, ker delajo tolik šum in hrup na njegovem dvoru; vpraša jih: „Kaj pomeni ta gerdi šum in hrup?“ Čuvaji mu pripovedujejo, da so vidili Vida v ječi s čudovito svetlobo obdanega, da se je po vsi jetnišnici prijeten duh razširjal, da se je vsa jetnišnica močno potresla, ko je bil prišel mož v tolikošni svetlobi, da ga naše oči niso mógle gledati, in ta mož je z jetnikom govoril, tudi veliko belo oblečenih móg je prišlo in so vesele pesmi prepevali. Cesar se same jeze péni, in ukaže odpreti gledišče, kjer so bile mnoge zverine v svojih hramih zaperte; rekel je: „Zverinam jih hočem vreči, da jih raztergajo in požró; in vidil bom, če jih more njih Kristus iztergati iz mojih rók.“

(Konec prih.)

Listek za raznoterosti.

Ljubljanske bogoslovne šole se pričnó 1. oktobra. Za prvo leto se jih je dozdej oglasilo še prav čisto malo.

Dirae saeculares, sive satyra in aevum Josephinum. Composuit „Catus Iratus“ (Jezni muc); Graecii 1877. Brošurica z 19 str. v 605 klasičnih „distichis“ šiba framaonstvo, jozefinstvo, one dobe „clerum ignavum“ in nasledke ter sklepa z resnimi opomini. Velika 8na, prav lep papir in natis. Tolle, lege!

V Kraljevem Gradcu je od 20. do 24. vel. serp. 90 duhovnov imelo duhovne vaje. Vvodni in sklepni govor je imel milgosp. škof; druge premišljevanja in prevdarke v českem jeziku pa P. Jedek, rektor redemtoristov v Pragi.

Poslednje novice. Pri vsem prelivanji kervi iz Bulgarije ni nič izdatnega naznaniti. Turki se vedno ba-

hajo, kako so Ruse premagali, pa vendar Rusi Plevno še obdajajo in stiskajo. In akoravno se meni, da je Osman-paša francoski begún Bazaine, vendar tudi turški prijatli dvomijo, da bi se Plevna mogla ubraniti zoper Ruse. In če ta pade, dobí vsa reč drugo obličje. — Iz Bukarešta vedó „Timesi“ 17. t. m., da so Turki sedemkrat napadli zastonj terdnjavo Grivico in zgubili silo ljudi. Rusi boje ne bodo napadali Plevne, dokler ne dospé polno število pomočne vojne, skušali pa bodo Osmana obdati in prešipniti mu vse zveze. — Tudi še ni vradnih naznanil, da bi bili Turki dobili berdo Šipko, akoravno se to terdi. — Srečniši memo Rusov so Černogorci, kateri po premagi terdnjave Nikšiča v Ercegovino naprej tišé in kar naglo jemljó mesta in vterdbe proti Dugi soteski, kakor Presjek, Bilek itd. — Velike množice ruskih kerdel prihajajo v Rumunijo, za katere ne zadostujejo rumunske železnice, če tudi je prenehala vožnja robe. Naj večí trume peštva in topništva morajo peš hiteti dalje.

Iskrice Ignacijanske

za tretji mesec.

13. *Strah pred sužnostjo, ali pred smertjo, ki se mi stavi pred oči, štejem k naj manjšim nadlogam; toda en strah me ima vjetega, strah pred razžaljenjem Božjim.* (S. Ignat. vitae l. I. §. 24.)

Ni je nadloge pod solncem razun greha, ker nič ni, kar Bog noče, da bi bilo, razun greha. Greh Bog tako zelo sovraži, da bi ne bil Bog, ako bi ga mogel ljubiti. On sovraži greh neogibno in ga sovraži večno. Smert, sužnjiške verige, uboštvo so tako malo nadloge, da se celo zamorejo želeti kot naj boljši reči; to so darovi Boga, ki nas ljubi; so zdravila zoper greh, dobički božje milosti, in kar je poglavitna reč, so hrana božje ljubezni.

Kdor ima čisto vest, za tega ni nič na svetu, česar bi se imel bati. Nobeden ne more biti nesrečen, razun po lastnem zadolženji; edina nesreča, ki nas zamore doleteti, je naše lastno (slabo) delo. Zoper našo glavo se v tuji kovačnici ne morejo kovati pišice.

Vsako razžaljenje velikašev tega sveta je velik pregrešek; kako tedaj, če se razžali Gospod vsih kraljev? To prelomljenje je namreč tako hudo, da, ko bi nebu in zemlji, ko bi ljudém in angelom pretíl pogin, bi se bilo tega manj bati, kakor razžaljenja Božjega.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. J. Golob gre iz Teržiča v Cirklje pri Kr.; č. g. Jož. Lavtižar z Gorij v Teržič; č. g. J. Slakar, novopovs., v Gorje.

Dobrotni darovi.

Za Kmpoljske pogorelce v Dobropoljski fari: Gosp. sem. vodja kan. dr. A. Čebašek 10 gl. — Iz št.-Lenarta po gosp. fajm. P. Peterlinu 4 gl. 50 kr. — Iz Lipoglava 2 gl.

Za sv. Očeta: Po preč. P. Salvatorji 1 gl. 4 kr.
Za afrikanski misijon: Iz Lipoglava 3 gl. — M. M. 1 gl. — Marija Dovič po g. J. Rozmanu 1 gl.
Za sv. Detinstvo: Iz Lipoglava 2 gl.
Za družbo sv. Leopolda: Iz Lipoglava 2 gl.
Za družbo sv. Bonifacija: Iz Lipoglava 1 gl.